

LIEFSTE SAM

Liefste Sam.

Soms wens ik dat het weer werd zoals vroeger.

Weet je nog hoe het toen was? Urenlang konden we met elkaar praten en lachen, zoveel verhalen en herinneringen hebben we met elkaar gedeeld. We waren onafscheidelijk, dat ene jaar dat we niet bij elkaar in de klas zaten moet voor onze leerkrachten vreselijk zijn geweest.

Weet je nog hoe we elkaars zinnen afmaakten, hoe we zonder woorden precies wisten waar de ander aan dacht en hoe we de slappe lach konden krijgen door elkaar alleen maar aan te kijken?

Weet je nog, die ene keer dat ik bij jou was komen spelen en ik dat dure servies van je moeder kapot had gemaakt? Ze was eerst zo boos op me, maar we hebben zoveel lol gemaakt bij het opruimen van de scherven.

Weet je nog hoe we codenamen bedachten voor iedereen waar we over wilden roddelen? Haribo, Wilhelmus, Adellijke Jan...Onze creativiteit was onuitputtelijk. Maar bovenal, weet je nog hoe we onbezorgd, jong en vrolijk waren?

Van die onbezorgdheid blijft niet veel meer over.

Jij was altijd al de meest volwassen persoon van ons twee. Toen je met het ouder worden steeds somberder en serieuzer werd, zocht ik er niet veel achter. Toen je je haar plots helemaal afknipte, zocht ik er niet veel achter, ik dacht dat experimenteren normaal was op onze leeftijd. Toen Thomas je dumpte en je daar het hart van in was, en dat je zo droevig maakte dat de arts antidepressiva voorschreef, dacht ik dat je gewoon extreem veel last had van liefdesverdriet, jullie waren tenslotte een jaar samen geweest.

Ik wist wel dat je slecht in je vel zat, maar we waren nu eenmaal pubers en die worstelen vaak met een heleboel dingen, zo speciaal zou dat vast niet zijn.

Ik besepte pas hoe moeilijk je het echt had, toen het te laat was.

Ik was de persoon die je vond. Dood. Je lag daar, op bed, je arm slap bungelend over de rand. Om je heen lagen medicijnenverpakkingen, van een aantal dingen durfde ik me niet af te vragen wat zewaren. Je straalde een soort rust en opluchting uit. Om eerlijk te zijn zag je er toen weerloos uit, maar vooral gelukkiger dan ik je in lange tijd had gezien.

Ik zag meteen dat je niet meer ademde, maar ik probeerde die vaststelling zo lang mogelijk te onderdrukken. Dat kon niet. Dat mocht niet. Ik raakte in paniek, met mijn ene hand haalde ik mijn mobieltje tevoorschijn om 112 te bellen, terwijl ik naar je toe liep en je polsslag probeerde te voelen. Ik schreeuwde zo luid mogelijk om hulp, al wist ik dat er buiten ons twee niemand was. Toen de hulpverlener aan de andere kant van de lijn bezorgd vroeg wat er was gebeurd, struikelde ik over mijn woorden, maar

begreep de vrouw toch waarom ik belde. Kalm vroeg ze het adres door te geven, zei ze dat ik moest proberen rustiger te worden. er ging een ambulance komen, ik moest vooral blijven waar ik was. Ik knikte en begon onbedaarlijk te huilen.

Toen arriveerden de ambulanciers. Wezenloos voor me uit starend opende ik de deur. Twee vrouwen liepen onmiddellijk naar je toe, de man bekommerde zich om mij. Wat er daarna gebeurde, weet ik niet meer precies. Ik weet alleen nog dat er politie kwam. Loeiende sirenes en flitsende zwaailichten bonzen nog steeds in mijn hoofd wanneer ik 's avonds in bed lig. Uiteindelijk was ik de enige persoon die werd afgevoerd naar het ziekenhuis, jou brachten ze naar het mortuarium. Ik was blijkbaar zwaar in shock, en slachtofferhulp vond het ook beter dat ik een nacht in de kliniek bleef, voor observatie of zoiets. Ik weet niet wat ze dachten dat ik ging doen - misschien dat ik uit wanhoop ook zelfmoord ging plegen

Uiteindelijk bleef ik twee weken thuis van school, maar dáarna vonden ze dat het wel genoeg was geweest. School zou me wel afleiden, ik moest nu maar zo snel mogelijk verder met mijn leven, alsof er niets gebeurd was.

Wel, dat heb ik ook gedaan. Ik ben verder gegaan met mijn leven, en sinds de dag dat ik terug naar school ging, heb ik niet meer gehuild. Gevloekt, dat wel. Op jou. Ik was boos dat je nooit had gezegd dat je je zo slecht voelde, boos omdat je het gewoon had opgegeven. En ik was boos op mezelf, omdat ik ook een idioot was geweest, omdat ik zou moeten hebben doorgehad dat je zo diep zat dat je een einde wilde maken aan je eigen leven. Ik heb diep gezeten, Sam. Heel even heb ik overwogen om er zelf uit te stappen, omdat een deel van mij samen met jou was gestorven en ik me echt niet kon inbeelden hoe ik ooit nog gelukkig zou kunnen zijn. Tot ik besepte dat ik boos was op jou omwille van jouw lafheid, en ik op het punt stond even laf te zijn.

Nu, drie jaar later, kan ik zeggen dat ik terug gelukkig ben. De littekens zijn er nog en zullen er ook altijd zijn, maar de rauwe, open wonden van toen zijn tenminste geheeld. Laf noem ik je daad niet meer, Sam. Ik besef nu hoe moeilijk je het moet hebben gehad en dat je echt geen uitweg zag uit al je ellende. Mezelf veroordelen omdat ik de ernst van de situatie niet doorhad, doe ik ook niet meer. Niemand had het door, omdat je een meester was in het verbergen van je gevoelens. Wat overblijft, is een trieste dankbaarheid voor onze fantastische vriendschap. Ik heb geweldige herinneringen met jou gedeeld en je zelfmoord was verschrikkelijk, maar het heeft me voor een groot deel gevormd tot de persoon die ik nu ben. En langzaam leer ik terug genieten van het leven, leer ik blij zijn met de dingen die ik heb. En dat heb jij me geleerd, omdat je dat zelf niet kon.

Bedankt, Sam. Bedankt voor alles.

Lieve groetjes.

Lia